
Iveta Škrabalová: Často chceme jasné odpovědi, jenže život je složitější

Iveta Škrabalová absolvovala na [Fakultě humanitních studií UK](#) magisterský obor [Orální historie – Soudobé dějiny](#). Dlouhodobě se věnuje audiovizuální tvorbě. V současné době pracuje v České televizi jako specialista webových přenosů a zástupce vedoucího podpory systémů a obsahu Nových médií.

Na FHS jste absolvovala magisterské studium Orální historie – Soudobé dějiny. Bakaláře jste studovala na Univerzitě Jana Amose Komenského – Mediální a komunikační studia. Nejenom, že jste úplně změnila obor, ale i školu. Co Vás k tomu vedlo?

Jako úplnou změnu to nevnímám. Všechny mé školy spojovala určitým způsobem audiovizuální linka. K obrazové tvorbě jsem poprvé přičichla už na Střední průmyslové škole sdělovací techniky. Potom jsem si dala menší pauzu, chodila jsem do práce. Jenže mi učení začalo chybět. A tak jsem se přihlásila na Vyšší odbornou školu publicistiky, která nabízela audiovizuální zaměření. Po absolutoríích jsem chtěla pokračovat dál, ale nemohla jsem jít na magisterský obor bez bakaláře, ačkoli jsem vyšší odbornou školu za jakéhosi malého bakaláře považovala. Naštěstí jsem dostala možnost nastoupit na zkrácený bakalářský program v rámci Univerzity Jana Amose Komenského. Šlo o mediální studia, která se opět audiovize týkala. Při psaní bakalářské práce jsem se pak nadchla pro orální historii, která využívá audiovizi k záznamu rozhovorů. A protože nám učitelé i profesori často opakovali, že by lidé z médií měli mít ideálně vystudovaný ještě doplňkový obor, měla jsem jasno. Přihlásila jsem se na FHS a své studium jsem tam i zakončila.

Vnímala jste velký rozdíl mezi školami? V přístupu ke studentům i k výuce.

Univerzita Jana Amose Komenského představovala pomyslnou tečku za Vyšší odbornou školou publicistiky. Psala jsem tehdy bakalářskou práci, ve které jsem dále pokračovala i na FHS, a která mne úplně pohltila. Studium na UJAKu pro

mě tedy bylo především o té práci. Rozdíl v přístupu jsem ale zaznamenala mezi FAMU a FHS. Ve třetáku na VOŠP jsem se totiž dostala i na FAMU, na stříhovou skladu, což jsem si tak trochu, ve skrytu duše, přála celý život. Jenomže když jsem nastoupila, tak jsem zjistila, že FAMU není pro mě. Umím fungovat, když mi někdo jde příkladem a vlastním nadšením a porozuměním mě motivuje. Tehdy na FAMU to bylo ale spíš o tom, aby se člověk obrnil, přístup byl drsný. Není to nic proti ničemu, věřím, že vás to může vytesat. Byla to výzva. Dnes bych se k ní možná postavila jinak, jenže před těmi lety chtělo moje já dodělat především VOŠku, kterou milovalo. Nechtěla jsem testovat, co vydržím a kam se díky tomu posunu. Tak jsem z FAMU odešla. Na FHS to pak byla obrátka o 360 stupňů. Ráda vzpomínám už na přijímací zkoušky, v komisi seděl docent Mücke a usmíval se. První hodina s profesorem Vaňkem byla skvělá, nezapomenu ten pocit, kterým vás dokázal ve svých hodinách „nakazit“, pocit, že svět je úžasné místo a jeho poznávání je to nejlepší, co vás může potkat. Na FHS jsem byla šťastná. Zním otázky, k čemu že jsou humanitní obory. Ráda odpovídám, že pro život. Je to první krok. Potom je to na vás. Můžete cokoli.

Je něco, s čím jste měla při studiu problém?

Na FHS ne. Jediná věc, která mě mrzela, byla, že jsem u magisterského studia musela pracovat. Mrzelo mě, že jsem obor nemohla absolvovat prezenčně. Nic vám nenahradí možnost být se spolužáky každý den ve škole a věnovat se aktivitám, které se studiem souvisí, i zdánlivě nesouvisí, úplně naplno. Problémy při studiu jako takovém jsem neměla. Profesori chtěli, abychom se toho naučili co nejvíc. Nevnímala jsem prázdnou snahu na něčem nás dostat. S takovým přístupem jsem chodila do školy ráda. Jsem vděčná za lidi, které jsem na FHS potkala. Všichni byli skvělí.

V současné době pracujete v České televizi. Jste specialista webových přenosů a zástupce vedoucího podpory systémů a obsahu Nových médií. Mohla byste přiblížit, co je náplní Vaší práce?

V České televizi, v oddělení Nových médií, jsem pracovala už v době, kdy jsem ještě chodila na FHS, tehdy jako technik, později jako ten zmíněný specialista webových přenosů. Stříhala jsem pro ČT24 a pro ČT sport, což byla, dalo by se říci, hlavní náplň mé práce. V našem oddělení jsme ale také zajišťovali odbavování pořadů na internet, přípravu vstupů do vysílání a občas jsme streamovali veřejnoprávní akce, které se nevešly do televizního programového schématu. Po škole jsem začala mít víc času, chtěla jsem změnu. No a tehdy jsem dostala příležitost, abych se začala věnovat naplno obsahu. V současné době se spolu s kolegy staráme o pořady České televize, a to tak, aby měly adekvátní prezentaci na webových stránkách. Snažíme se nabízet kontext. Když jsme vysílali film Metanol, tak jsme chtěli, aby od nás divák dostal informace o průběhu kauzy, aby si ji mohl na jednom místě snadno připomenout, ale aby si mohl třeba i přečíst návod, jak se zachovat v situaci, kdyby měl podezření na otravu. Když jsme vysílali třetí řadu seriálu První republika, tak si diváci ztěžovali na to, že neví, kdo je s kým v jakém svazku. Vytvořili jsme tedy jednoduchou vztahovou mapu hlavních postav. Pro pořad Dnes před lety jsme zase připravili interaktivní komiks, protože jsme věděli, že prostý historický text pro širokou veřejnost úplně není, pokusili jsme se tedy vzpomínání touto formou zatraktivnit. Jsme něco jako „servisáci“ pro diváka. Máme informovat, bavit a vzdělávat. Je to nesmírně pestrá a v mnoha směrech obohacující práce, za kterou jsem vděčná.

Připravilo Vás studium na takovou pozici?

Určitě, ze studia čerpám pořád. Minulý rok jsme třeba vysílali film o Dubčekovi a z hodin mi zůstalo mnoho poznámek, které jsme použili k tvorbě bonusového obsahu. Stává se mi, že dokonce občas napíši i některému z bývalých pedagogů, když například nemohu dohledat nějakou informaci. Takto mi pomohl třeba [pan Doskočil](#). Když jsme připravovali medailonky komunistických politiků, dlouho jsme nemohli portrét jednoho z nich dohledat. Pan Doskočil ale přesně věděl, kam se podívat. V těchto dnech spolupracujeme s panem profesorem Vaňkem a jeho týmem na projektu Sto studentských revolucí. V širším kontextu by se dalo říci, že mi studium orální historie jako takové pomohlo s tolerancí. Orální historie totiž nabízí mnohost pohledů na určité téma, což může být frustrující, stejně jako fascinující. Frustrující z toho důvodu, že nevíte, jak mnohost uchopit, jak se k ní postavit, fascinující proto, že nikdy nevíte, co ještě objevíte. Mám moc ráda historika Marca Blocha, který toto dobře ilustruje – často chceme jasné odpovědi, chceme například vědět, jestli byl někdo dobrý, nebo špatný. Jenže život je složitější. Musíme se smířit s tím, že celou pravdu nepoznáme, ačkoli bychom se o to měli snažit. Když si to připustíme, začneme mít víc porozumění. A to se hodí v čemkoli, co děláme.

Absolventi FHS jsou často společensky angažovaní, není jim lhostejné, co se ve společnosti děje. Čím myslíte, že to je?

Možná je to tím, že o společnosti hodně přemýšlejí, že je v hledáčku jejich zájmu.

Sára Wienerová
25. 4. 2019